

kunde vel naturligtvis ogsaa være stæet særskilt; men det vilde dog bidrage til at forlænge Anordningen. Derimod omtales i den 2den Paragraph de Bestemmelser, der maatte være nødvendige, for at have den særegne Ret, der hidtil har tilkommet Besidderne af Grevskaber og Baronier med Hensyn til Appellen paa Birketterne. De øvrige Paragrapher tilføie de Bestemmelser, som vedkomme den forandrede Behandlingsmaade, som Politieretsfagerne der- efter vilde undergaae, for at den kan svare til den nye Maade, hvorpaa de skulle appelleres. Men jeg troer, at disse Ting ogsaa nærmere høre ind under Sagens anden Behandling, og derfor skal jeg ikke længere opholde mig derved. Der er kun eet Punkt, hvorom jeg endnu skal tilføie et Par Bemærkninger; det er nemlig forsaavidt der i Lovforslaget er optaget en Bestemmelse om Ophævelsen af summa appellabilis. Det er en Bestemmelse, der ikke fandtes i den provisoriske Forordning af 27de Mai 1848. Der kan vistnok anføres endeel baade for og imod denne Bestemmelse, men jeg kan ikke nægte, at de Grunde, der tale derimod, have havt en overveiende Indflydelse hos mig, og jeg skulde derfor, hvis et saadant Endringsforslag skulde fremkomme, tillade mig at anbefale det til Thingets Overveielse.

Krabbe: Skjøndt jeg havde fundet det rigtigere, at Spørgsmaalet om Retspleiens Adskillelse fra Forvaltningen var blevet ordnet i sin Heelhed, og at der ikke var blevet foretaget deelwise Forandringer i denne Retning, hvor man ikke havde et ledende Grundprincip at gaae frem efter, saa kan der dog nu, efter at Overpolitieretterne ved den provisoriske Lov af 27de Mai 1848 ere ophævede, neppe være nogen Tale om at oprette dem igjen, hvilket ogsaa vilde være stridende imod Opinionen. Deri har ogsaa Folkethinget med en stor Majoritet

været enigt; men, forsaavidt Bestemmelsen i Forordningen af 25de Jan. 1805 angaaende summa appellabilis er vedtagen at skulle bortfalde for de ved Politieretterne paadømte Sagers Indpunkning til Landsoverretterne, saa kan jeg ikke nægte, at det forekommer mig tvivlsomt, hvorvidt denne Afvigelse fra de gjældende Regler i vor Proceslovgivning er fuldkommen vel begrundet, ligesom det vist ogsaa maa anses temmeligt tvivlsomt, om denne Afvigelse virkelig er til Nytte for dem, i hvis Tarv den er foretagen. Men jeg kan dog ikke heller paa den anden Side nægte, at der ikke er vigtige Grunde, som tale for det Resultat, hvortil Folkethinget er kommet, og til dem henregner jeg især den, at den anklagende Myndighed tillige er den dømmende i offentlige Politiesager; det er Politimesteren, som anlægger Sagen, og det er Politimesteren, som paadømmer den. Derved faaer Sagen for den Paagjældende, om ogsaa ubesøiet, saa dog altid Skin af, at den kan være behandlet paa en eenfaldig Maade eller efter en forudsattet Mening, og dertil kommer ogsaa, at Gjenstanden for de allersleste offentlige og private Politiesager er Multer, altsaa Idømmelsen af en Straf, som det dog ofte kan være af megen Vigtighed for den Paagjældende at see sig befriet for, naar han troer, at Dommen kan blive forandret ved at appellere den til en høiere Ret. Dersom det var blevet tilladt Sagsføreren at møde ved Politieretterne, da forekommer det mig, at . . .

Formanden: Jeg troer virkelig, at jeg maa gjentage min tidligere Bemærkning. Efter min Formening maa det hele Spørgsmaal om, hvorvidt summa appellabilis skal bestemmes, saavel som om dens Størrelse, der omhandles i den 3die Paragraph, vistnok høre til den anden Behandling af Sagen.